Recensie: Bobbety ****

DE Studio Antwerpen
zondag 9 februari 2025

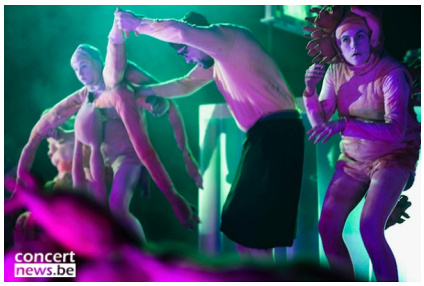

foto © Koen Broos

Recensie:
Bewegingstheater van hoog niveau. Dat brengt Céline Timmerman met Bobbety, een voorstelling die gaat over eenzaamheid en de oplossing vinden in jezelf dan maar te klonen. OK, je bent dan niet meer alleen om tegen jezelf vier op een rij of zo te spelen, maar wanneer je jezelf kloont ben je ook niet meer zo uniek, en gaan je klonen je vooral proberen na te bootsen. Net in dat gegeven, herkennen 8-plussers zich moeiteloos en het zorgt ervoor dat Sofie Joan Wouters en Céline Timmerman in die scène wanneer ze als klonen tot leven komen en moeten leren bewegen, stappen enzovoort excelleren, in die mate dat iedereen in het publiek hartelijk kan lachen om wat ze te zien krijgen. Omdat het hen eraan doet herinneren hoe ze zelf als kind waren en hoe ze zich destijds gedroegen.

Nochtans zit er wel degelijk een donker kantje aan Bobbety. 'Frankenstein' viel onder andere als woord toen we de tribune na de 50-minuten durende voorstelling verlieten. Die vergelijking gaat echter niet op. Het is niet zo dat het een thriller, laat staan horror of zo is wat de kinderen geserveerd krijgen, anders zouden ze angstig gereageerd hebben wat hier to-taal niet het geval was. Wel zit er een vleugje mysterie in.
Bobbety is namelijk aan het experimenteren geslagen in haar kelder. Want haar leven ziet er dag in dag uit constant hetzelfde uit, luisteren naar de veel te saaie radio, met die verschrikkelijke monotone stem, niezen omwille van de plumeau die vol stof hangt, een tasje koffie drinken, het raam even open zetten zodat natuurgeluiden zoals vogels die fluiten in combinatie met stadsgeluiden zoals het verkeer binnen kunnen komen, en bij wijze van ontspanning vier op een rij spelen. Veel meer zit er voor haar niet in, in haar veel te kleine appartementje.
Dus wil ze naar haar eigen beeld kopies maken. Maar zoals steeds is vaak het origineel beter dan de kopie. Het duurt ook een tijd eer ze succesvol is. Meer dan 902 opnames met haar audiorecorder zal ze er al op hebben zitten om vast te stellen dat bij E5 er wildgroei in het spel is, wat ze succesvol moet zien op te lossen. Later stelt ze bij een ander experiment vast dat daar geen groei meer in zit…
Wanneer de avond daar is en ze in slaap in haar sofa is gevallen, de kleur van het licht die op haar raam valt, koud wit kleurt en niet langer goudgeel, droomt ze dat er twee klonen tot leven zouden komen. Het is dan dat Sofie Joan Wouters en Céline Timmerman zich helemaal kunnen uitleven door Pieter Delfosse na te doen, en achter hem aan te zitten, want hij speelt de originele Bobbety. Een man in een vrouwenrol dus, en dat werkt hier bijzonder goed en extra komisch omdat de vrouwen mogen klungelen in het leren vrouw zijn en bewegen als een vrouw.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Als een kind dat voor het eerst leert stappen, hoekig, houterig, aarzelend, onzeker, voorovergebogen maar ook verwonderd door alles wat nieuw is voor hen, zien we de twee dames bewegen. Het levert subliem bewegingstheater op waarbij de inspiratie niet ver gezocht werd: onder andere Sofie Joans eigen peuter en hoe die leerde stappen en voor het eerst de eigen hand ontdekte.
Andere zaken zoals sokken aandoen, op één been hinkend wat weer veel zegt van hoe klungelig we zelfs als tieners en volwassenen durven zijn, wanneer we denken dat dat sneller en efficiënter is maar eigenlijk gewoon zelfs niet zonder risico op vallen is, refereren naar een latere levensfase net als voor het eerst zelf een witte blouse (waarbij de mouw eindeloos lijkt) en een zwarte rok (veel te hoog opgetrokken) aandoen net als een paar schoenen. Zo leren de twee zich kleden én stappen terwijl ze ook moeten leren op hun houding te letten en worden ze daarbij meermaals gecorrigeerd.
Al snel zal de echte Bobbety zich buitengesloten voelen terwijl de twee klonen zich van geen kwaad bewust zijn boven. Maar hoe speel je vier op een rij met drie? En als de originele wint, en de klonen verliezen, kan je dan stellen dat je gewonnen hebt? Of is dat net hetzelfde als tegen jezelf winnen als je alleen bent? Heb je dan ook niet in zekere zin tegen jezelf verloren? En wat doe je als je verstoppertje wil spelen met jezelf? Vind je jezelf dan wel terug? Kan je jezelf dan wel terugvinden?
Als je daar verder op gaat denken, zitten er behoorlijk wat filosofische vragen in deze voorstelling waar je verder mee aan de slag kan op school. Want kinderen filosoferen best wel graag als je hen weet te prikkelen zoals deze voorstelling dat doet.
Hulde dus aan de spelers maar bovenal Céline Timmerman die niet alleen instond voor de regie, de creatie maar ook voor de vormgeving. Voor Bobbety heeft ze maandenlang met de hand verschillende props en poppen of onderdelen, inclusief die met wildgroei bij elkaar genaaid. Of hoe zo veel toewijding uiteindelijk ook loont. Sterk.
< Bert Hertogs >
Credits:
CREATIE/REGIE/VORMGEVING Céline Timmerman
SPEL Pieter Delfosse, Sofie Joan Wouters & Céline Timmerman
MUZIEK Fien Van der Aa (soundscape) Elisabeth De Loore (zangnummers)
LICHTONTWERP Sander Salden
DECOR Peter de Blieck
KOSTUUM Anja Spillier
COACHING Karolien Verlinden
TECHNIEK Victor Boni Met steun van HET LAB, FroeFroe, De Studio, De MAAN, De Vlaamse Overheid & De Auteurs.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.